

## **Posudek na diplomovou práci Kláry Mladé**

### **Škoda způsobená informací nebo radou-česká úprava, DCFR a PETL**

Posuzovaná práce pojednává o nově založené povinnosti nahradit škodu způsobenou informací nebo radou upravenou v ustanovení § 2950 občanského zákoníku. Téma je velmi aktuální, teoreticky zpracované jen v dílčích statích či komentářových výkladech. Zákodárce nespojuje povinnost k náhradě škody s každou nesprávnou nebo neúplnou informací nebo škodlivou radou, nýbrž tyto dopady omezuje jen na určitou skupinu případů. Autorka citované ustanovení analyzuje jak z pohledu vývojově historického, tak i porovnává jeho textaci s principy evropského deliktního práva (PETL), tak i z pohledu Společného referenčního rámce (DCFR). V dalším výkladu pak svědomitě rozebírá další předpoklady vzniku povinnosti k náhradě škody, velmi pečlivě je podán výklad o příčinné souvislosti inspirovaný normativním textem PETLu.

Práce je napsaná s hlubokou znalostí věci, autorka zcela naplnila vytýčené cíle práce. Při zpracování prokázala samostatnost, k formálnímu a systematickému členění práce nemám připomínky. Jazyková a stylistická úroveň práce je na velmi dobré úrovni.

K hlubším úvahám se nabízí vymezit prostor pro aplikaci daného ustanovení § 2950 občanského zákoníku. Na to autorka odpovídá v úvodu práce, kdy konstatuje, že většina profesí poskytujících rady či informace má samostatné právní úpravy, včetně povinnosti k náhradě škody. Jako příklad, nepokrytý zvláštní úpravou, a proto k aplikaci se hodící § 2950 uvádí znalce a tlumočníky. Ve společenské praxi však působí i řada dalších subjektů, jejichž činnost nemá přesný legislativní rámec. Tak např. pracovníci, kteří pomáhají seniorům (ergoterapeuti) jsou povoláváni, aby přímo v domácnostech poradili provedení úprav směřujících k ulehčení života seniorů. Je v takovém případě dán prostor pro aplikaci ustanovení § 2950 občanského zákoníku? Šlo by vyvodit povinnost k náhradě škody opřenou jen o porušení dobrých mravů za situace, kdy druhá věta § 2950 by v občanském zákoníku nebyla uvedena?

Zatímco v DCFR je shodné ustanovení (s § 2950 občanského zákoníku) výslovně upraveno v bodě VI-2:207, kdy v písm. b) text požaduje, aby autor rady nebo nepřesných informací si byl vědom, že příjemce těmto radám či informacím důvěřuje pro zvolené řešení, český text s prvkem této vědomosti u poskytovatele rady či informace počítá jen ve druhé větě, kdy mu lze ovšem přiřadit poněkud jiný význam. Mohla by se autorka k druhé větě § 2950 občanského zákoníku vyjádřit podrobněji.

Z obecnějšího pohledu teorie smluvního práva lze upozornit na čl. 4:103 Principů evropského smluvního práva (PECL), který rovněž pracuje s pojmem informace, resp. nepřesné informace, které poskytla druhá smluvní strana. V takovém případě poskytnutí takových (nepřesných) informací má za následek neplatnost smlouvy z důvodu podstatného skutkového či právního omylu.

Autorka předloženou práci prokázala způsobilost samostatně zpracovat dílčí, avšak významné téma soukromoprávní povahy. Práci doporučuji k obhajobě.

Předběžná klasifikace: výborně.

V Praze dne 28.8.2018

Prof. JUDr. Jan Dvořák, CSc.